

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi pięć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący materialnej niewłaściwości Prezydium:

- po pierwsze, zaskarżony akt został wydany z naruszeniem Statutu posła do Parlamentu Europejskiego przyjętego decyzją Parlamentu Europejskiego z dnia 28 września 2005 r., 2005/684/WE, Euratom (Dz.U. L 262, s. 1) (zwanego dalej „statutem”). Zaskarżony akt jest w szczególności sprzeczny z przepisami art. 27 statutu, który wymaga zachowania „praw nabytych” i „praw w trakcie nabywania”;
- po drugie, zaskarżony akt ustanawia podatek, wprowadzając specjalny podatek w wysokości 5 % nominalnej kwoty emerytury, podczas gdy ustanowienie podatku nie wchodzi w zakres kompetencji Prezydium na podstawie art. 223 ust. 2 TFUE.

2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia istotnych wymogów proceduralnych:

- po pierwsze, Prezydium zarzuca się to, że wydało zaskarżony akt przy braku poszanowania zasad określonych w art. 223 TFUE;
- po drugie, zaskarżony akt jest niewystarczająco uzasadniony i narusza tym samym obowiązek uzasadnienia przewidziany w art. 296 akapit drugi TFUE i art. 41 ust. 2 lit. c) Karty praw podstawowych Unii Europejskiej.

3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia praw nabytych i praw w trakcie nabywania oraz zasady ochrony uzasadnionych oczekiwań:

- po pierwsze, zaskarżony akt narusza prawa nabyte i prawa w trakcie nabywania, wynikające zarówno z ogólnych zasad prawa, jak i statutu, który wyraźnie wymaga ich utrzymania „w pełni”(art. 27);
- po drugie, zaskarżony akt narusza zasadę ochrony uzasadnionych oczekiwań.

4. Zarzut czwarty dotyczący naruszenia zasady proporcjonalności oraz zasad równego traktowania i niedyskryminacji:

- po pierwsze, naruszenia praw skarżących są nieproporcjonalne w stosunku do celów zaskarżonego aktu;
- po drugie, należy stwierdzić nieważność zaskarżonego aktu ze względu na naruszenie zasad równego traktowania i niedyskryminacji.

5. Zarzut piąty dotyczący naruszenia zasady pewności prawa i braku przepisów przejściowych.

- po pierwsze, zaskarżony akt narusza zasadę pewności prawa, ponieważ niezgodnie z prawem towarzyszy mu skutek wsteczny;
- po drugie, zaskarżony akt narusza zasadę pewności prawa, ponieważ nie ustanawia środków przejściowych

Skarga wniesiona w dniu 20 lutego 2019 r. — Mende Omalanga/Rada

(Sprawa T-103/19)

(2019/C 139/85)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Lambert Mende Omalanga (Kinszasa, Demokratyczna Republika Konga) (przedstawiciele: T. Bontinck, P. De Wolf, M. Forgeois, i A. Guillerme, adwokaci)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Rady (WPZiB) 2018/1940 z dnia 10 grudnia 2018 r. w zakresie, w jakim na jej podstawie pozostawiono nazwisko skarżącego w pkt 11 załącznika II do decyzji 2010/788/WPZiB;
- stwierdzenie nieważności rozporządzenia wykonawczego Rady (EU) 2018/1931 z dnia 10 grudnia 2018 r. w zakresie, w jakim na jej podstawie pozostawiono nazwisko skarżącego w pkt 11 załącznika Ia do rozporządzenia (WE) nr 1183/2005/WE;
- stwierdzenie niezgodności z prawem przepisów art. 3 ust. 2 lit. b) decyzji 2010/788/WPZiB i art. 2b ust. 1 lit. a) rozporządzenia (WE) nr 1183/2005 z dnia 18 lipca 2005 r.;
- obciążenie Rady kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia prawa do obrony w tym naruszenia obowiązku uzasadnienia pozwalającego na uzasadnienie przyjętych środków i zagwarantowanie skutecznej ochrony sądowej, a także naruszenia prawa do bycia wysłuchanym.
2. Zarzut drugi dotyczący oczywistego błędu w ocenie w odniesieniu do udziału skarżącego w popełnieniu czynów utrudniających oparte na konsensusie i pokojowe rozwiązanie zmierzające do przeprowadzenia wyborów w Demokratycznej Republice Konga.
3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia prawa do poszanowania życia prywatnego i zasady proporcjonalności.
4. Zarzut czwarty dotyczący niemożności stosowania przepisów zawartych w art. 3 ust. 2 art. a) decyzji Rady 2010/788/WPZiB z dnia 20 grudnia 2010 r. w sprawie środków ograniczających wobec Demokratycznej Republiki Konga i uchylającej wspólne stanowisko 2008/369/WPZiB (Dz.U. 2010, L 336, s. 30) oraz art. 2b ust. 1 lit. a) rozporządzenia (WE) Rady nr 1183/2005 z dnia 18 lipca 2005 r. wprowadzającego niektóre szczególne środki ograniczające skierowane przeciwko osobom naruszającym embargo na broń w odniesieniu do Demokratycznej Republiki Konga (Dz.U. 2005, L 193, s. 1). W tym względzie skarżący utrzymuje, że określone w tych przepisach kryterium prawne, w oparciu o które nazwisko skarżącego zostało umieszczone w rozpatrywanych wykazach, narusza zasadę przewidywalności działań Unii oraz zasadę proporcjonalności w zakresie w jakim przyznaje ono Radzie arbitralne i dyskrecjonalne uprawnienia.

Skarga wniesiona w dniu 19 lutego 2019 r. — Dermavita/EUIPO — Allergan Holdings France (JUVÉDERM)

(Sprawa T-104/19)

(2019/C 139/86)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Dermavita Co. Ltd (Bejrut, Liban) (przedstawiciel: adwokat G. Paricheva)